

Narodni list.

Pučki list za politiku i pouku.

„Narod bez narodnosti jest tielo bez kosti!“

„Narodni list“ izlazi svakoga četvrtka prije podne.

Cena mu je na godinu 8 kruna, za os-
laka 4 kruna, pojedini broj 6 helera.

Uredništvo i uprava lista nalaze se u
Voloskom btr. 8.

Za oglašavanje plaća se 10 helera po reku
na više puta po pogodbi.

Oglašivači odgovaraju za sadržaj lista.

Rukopisi se ne vraćaju. — Nefrankirani
listovi se ne primaju.

Br. 29.

Volosko-Opatija u četvrtak 17. srpnja 1902.

God. III.

Mir, sloga i ljubav.

Jedan pogled nazad. Prenesimo se duhom va ono vreme, kada je naša Istra bila svakolika va šakal našeh najgrjeh neprijatelji — Talijani. Teško je to bilo doba za naš nebogi puk! On je već, tužni naš puk zdvajal i mislel, da mu je došla zadnja njegova ura, tako su ga ono bili zmrcvarili pagani ljudi.

Nego za njegovu sreću pojavile su se i na njegovom do onda posve ornom nebu lepe i bistre zvezde, pojavili su se muži od kojih nam samo imena Dobrila, Vitezić, Spinčić, Laginja, Mandić čine uzdrhtat srce najljepšim i najsladjim miljem.

Mi imamo već i nekoliko mrtveh dobročinitelji. Bog ih neka pomiluje i neka njim na nebo vrati sve ono dobro, ko su učinili nam va Istre. Oni a s njimi i naši živi vođe — i prvaci, dali su i davaju nam još i danas najljepši izgled istinskoga i pravega rodoljublja.

I temu rodoljublju imamo mi za hvalit ono malo ča imamo i njihovemu maru i dobroj volji imat ćemo zahvalit i slobodu našu ka će već prit, da je-
dan lepi dan zasine nad našimi glavami kako najsjajnije sunce.

Rekli smo, da imamo malo. I to je istina, ali je istina i to, da je bilo najteže muki i truda, dokle se je i to malo zadobilo. Eto vam Kopra: Tamo se naši ljudi, od kih se neki za nas bore već kakoveh 30 let i sada još muče i naprežu da predobiju kakovu mrvicu za naš dobri puk. Pomislite samo koliko uvreda su morali oni naši dobri prvaci podnest va ovo vreme naše teške borbe! Ma uza sve to oni se drže krepki i jaki — kako živi i žarki momci za svem tem, da se mnogim od njih glave već svetle srebrnemi vlasi. Ča je dakle, ča im podaje sile,

da moru tako lepo ustrajati va svojem svetem delovanju? Rekli smo — domo-
ljublje. I tako je, ali ča bi vredilo i najtepleje domoljublje, ako ne bi bilo popraćeno, iliti akompanjano s jednim bratom i s dvemi sestricami. A taj brat — to je mir, a te dve sestrice — to su sloga i ljubav.

„Mir je sveta stvar“ — govori naš puk a takove su sveto stvari i sloga i ljubav, osobito ljubav, ta dobra božja kćerka. Srećna ona kuća, ono selo, ona zemlja kađe vladaju mir, sloga i ljubav, a nesretni su oni kraji i oni ljudi, mej kemi vlada nemir, nesloga i mržnja. S mirom, sa slogom i ljubavi moru se učinit čudesa — oni su potrebni svagdere i svuda. I dužnost je svakega da ih drži čvrsto, čvrsto — zač neima stvari ke se laglje zgube nego to troje. Jedna beseda, jedan mig, jedan pogled je kada god dosta, da se mesto mira ima nemir, mesto sloge nesloga, mesto ljubavi mržnja. A mi se čuvajmo, da se ta nesreća ne za-
tuče mej nas.

Nikada, nikada još ni se čutila tolika potreba mira i ljubavi, kako upravo sada, kada se je sve složilo, da nas zatare i upropasti. Stisnimo se jedan do drugoga, živimo lepo mirno i složno, ne gledajmo na svaku besedu, na svaku sitnicu. Svaki čovek može imet svoje mnjenje, svoju misal; poštujujmo to, i ne ljutimo se na nijednoga za to, ako on ne misli kako mi mislimo. Nas čeka velo delo. Istru još gaze pogane pandže — oslobodit našu zemlju od tih pandža — to je naš cilj, naša svrha. A do tega cilja i do te svrhe mi ćemo doć najprvo ako budemo mej sobom gojili mir i slogu i ljubav.

Te tri besedi neka budu napisane na bandere, ka nas ima vodit k napredku i sreći naroda.

Dopisi.

Brgudac. (Svršetak.) Poslie toli krasnoga govora tumačenja i preporuke gospodina učitelja Josipa Svjetličića, digne se veleč. g. Zorko Klun, te predpostavi veliku korist i važnost škole predoči roditeljem da je njihova velika dužnost da svoju djecu odgajaju u strahu Božjem i da od takovih čuju imeti prava podporu u stare dane. Ako pak ne budu slično tomu se ponašali, da ih čeka teška odgovornost pred svevišnjim Bogom.

Poslie toga gospodin učitelj nas od-
pusti kućam, preporučivši nam da poslie obedu se povratimo u školsku dvoranu da se lepo porazgovorimo s našimi milimi gostovi, koji su nas počastili iz daleka Buzeta medju kojima je bio i naš čovjek jedan dobri i domoljubni gospodin koji je bio veoma zadovoljan naše svečanosti, našeg, zraka i položaja, te još da ćemo imenovat odbor naše podružnice, i tim smo se odputili svojim kućam.

Kad je prošao treći sat počeli smo se sastajati u školskoj dvorani, te na predlog gospodina učitelja, koji mi poda znamenje da progovorim koga bimo imenovali i bi jednoglasno odabran za predsjednika gosp. Mate Turković pok. Matka, njegov zamjenik Martin Mauša p. Martina, blagajnikom Anton Ivančić zidar Matov, njegov zamjenik Ivan Ivančić Ivanov (Kivina), tajnikom Ivan Klohas Grgurov, njegovim zamjenikom Mate Brajković p. Blaža. Odbornici ustanu te se liepo zahvale na tomu imenovanju i časti koju su njima povjerali a prisutni gostovi njim odvratiše pljeskanjem i neprestanim živio-klici.

Za tim ustane mnogozasluzni gospodin Frane Flego te preporučil odboru da ustrajno radi o na se uzetoj dužnosti, da će to bit njima na veliku čast i dugotrajna uspomena njihovim potomkom.

Na koncu pozove prisutne da se liepo zahvale svomu uzvišenomu vladaru Franu Josipu I., koji potvrđuje takove družbe na

prosvetu svojih naroda, te postane burno klicanje „živio“ naš premilostivi Cesar Franjo Josip I. Za tim zasvira glazba a gostovi se postave u jedno kolo te pjevaše uz glazbu mila hrvatske pjesme uz burni živio, živio! i napitnice, koje su se redale medju članovi i gostovi, pa onda zareda se ples i kolo tako da je sve pivalo u nekom velikom veselju i zadovoljstvu podajući si ruke i napitnice.

Prošlo pako šest sata i ne mareč za daleki put do Buzeta i još se držala tombola na kovist naše podružnice a oni još gostovi tople i nemirne krvi popadoše nek bude gospodja ali Čička ajde u kolo i plesat, napokon gostovi poteše se s nami rukovat i pozdravljati i upućivat za odlazak, a naši Čidi uzeše trobojnice i napitnice, pucajnjem kubura, koje je trajalo celo vrijeme a osobito kod svete mise. Onda naši seljani kao jedna vesela braća, odprate veći del puta naše gostove prama željezničkoj postaji Lupoglavu, te se vrate u školsku dvoranu na ples.

Sve je prošlo hvala Bogu liepo mirno i pošteno, i tim bi zaključena naša svečanost.

Mate Brajković.

Iz Sovinjaka. Mi komunisti nesretnoga komunuta Sovinjaki imali smo preko 20 let sami našu ministraciju i još ju imamo za koji dan, aš kada smo vidili da je naš komunuta zataren, prošli smo da nam junta dopusti da se naša ministracija opet zruči požeštariji u Buzetu. Junta ni otela to valje storit nego je poslala pred malo vremena jednoga svojega impjegata, da osvedoči, ako je istina sve ono ča je bilo u rekursu rečeno. Kad je pak sam impjegat od junte na svoje oči vidil da je sve istina ono ča smo mi va rikorsu rekli, junta je vaje akordala da se naša ministracija zruči požeštariji u Buzetu i pravo je storiła. Škoda naša da nismo prošli 15 let prvo, jer se čoveku starih obrača kad vidi nač je prišal ovi nam nesrećni komun krivnjom od našeh kalabrezi.

PODLISTAK.

„Spod Ključa.“

Napisal Dr. Galuš.

Ja sam bil već više puti pod ključem al kako se ono još reče: s onkraj kračuna. To ni najzada niš siabega, aš za istinu i pravo tamo se ne pride. Za to sam vam odlučil reć par besed, da i vi, ki niste još imeli te sreći tamo bit, dozmate kako je tamo.

Kada gledam onu kuću, baš onako od svega srca uzdahnem: Blažene oči, ke te vide — s vani!

Ma ki to je storil? — pitam sam sebe naprvo. — Bog sigurno ni, aš sveto pismo od tebe niš ne govori. Vrag sopena ni, aš on se križa boji, a ti si sva prekrizana, tako da nima se kamo ni miš zavuč. Da, da. Sada znam. Ozidali su te ljudi da budeš utočište onem, keh miedi — vrag zet. Za to je na tebe toliko križi, da ne more ona crna nesnaga do — njih.

Va hotele „Spod Ključa“ poznam već svi kuti i kantuni. Tamo se primaju tuji i domaći, mlado i staro, po dnevu i po noći. Kega primu tamo, obkrljjen je barem za

neko vreme s hranom, pićem i s drugemi potrebsinami. Pul sve te narećine vendar nijedan ne gre tamo sam, nego zama sobom obično žandarma špicum, al pak pulicaja s popeckom da mu — svete.

Kada prideš va ki hotel, pita te kakov bombončić od kelnerice, ča želiš, prez da ti pogleda na tvoju mošnjku, pak na jedno rečeno ako želiš kamaru za spat ona ti ju lepo odpre i pusti ti ključ va vratih, a ti ako si mlaji, moreš ju ardašno i podragat prez nikakove zameri.

Ovde pak je pobogniji malo drugačije. Kada putnik pride mesto, mora najprvo povedet svoje ime, a oni ga ni ne pitaju, ča želi aš znaju već naprvo, da on želi bit od njih ča dalje, to bolje. Onda ga dobro omečaju kako meškulju, navlastito pak njegovji žepi, a ako se na njenu vidi ča sumnjivega onda ga pobora i do koži svuču. Kada sve to opravde ontrat ga „kelner“ pelje va kamaru tako, da hodi za njim, odpre vrata i kada putnik stapi natra, onda mu ih brže bolje za hrbtom zalupi, da mu se sva čreva pretresu. Kako se vidi, ovde mu ne pride volja „kelnera“ — poškaljkat.

Ako gost ča potrebuje, more slobodno dokle mu volju spuno — čekati. Samo ve-

čer pride „hoteljar“ pogledat va kamaru, ali ne ako gostu ča fali, nego ako — on fali.

I za hranu i piće je ovde malo drugačije nego va drugih hotelih. Ovde more gost pitat ča mu duša poželi, i oni te mu donest — ječmik i fažol, aš znaju već naprvo, da ga jako rad ji.

Hrana pak vam je fanska. Ponedjeljak fažol, utorak ječmik i fažol, sredu fažol i ječmik, četrtak ječmik i fažol s ječmikom, petak kruh i voda, sobota fažol i ječmik s fažolom, nedelju pak ječmik s fažolom i fažol s ječmikom. Varamente ta ječmik je procedjen na najtanje sito, da se ne biš zagušil s kakovum koščicium od pršuta al pak s koščicium od špeha. Kako vidite tamo ih dobro krme, da se nimaju ča potužiti za to se sve kada god čuje ovde onde kega veselo pevati:

Oj, joj, joj
Vavek ta fažol!

A znate zač? — Aš ona perkvantica od „hoteljera“, već naprvo zna, ča će ki jedan al drugi dan jist, ako ne misli umret — od glada.

Nego vendar je dopušćeno, ako ti sredu ne gre va dušu fažol i ječmik, da ga

moreš kemu drugemu dat, a ti moreš pak narućit na primer ječmik i fažol s ječmikom, kega češ nečaljeno dobit — četrtak.

Dogodi se pak ki dan, osobito ako ti ni dal crv mira, da se va tvojoj zdelice, ku pošaljše va kuhinju po obed, sva hrana osuši prej, nego ti ju donesu va kamaricu. Ovakova hrana zove se po domaću — post. A takova hrana ti je žuhka, kako da si ju na žude kuhl, a s čemerom zaleval. Tu zdelicu svaki pazi i čuva kako oko va glave aš ako ju oskrbi, bi mu mogla poč hrana — van, pak onda ne bi mogal centurim odzlevat, kako to delaju — po ukanec.

Južinat i večerat ni va ovem hotele navada, aš „hoteljar“ dobro zna, da ne biš narinjen mogal spat na onoj troj slannice.

Za ručnju ti vendar donesu kus kruha a za kafe ti reku, da ga je koga pozabila — broštulat. Nego kako nimaš tamo pravega apetita, to pustiš bokumak kruha za — zdelicu pomit.

Ako poželiš pušit, slobodno ti je pušit magari i pipu, ali samo kada prideš — doma. Žnjofat pak moreš koliko vrzi češ, kada naučijaš — slannice.

Sveđi od Luce jetiki važu svaku večer još za vida, ma — v Opatije, a ti onako

A sada pak stavlja se pred oči svim komunistom da kada budu izbori da ne budu rekli da nimaju vremena, ali da ne gredu vrime gubit, aš ako čuju znat ča su sturili našemu komunnu slabi ministrotori, neka gredu pregledat u komunski ufticj (ured) knjige, jurnale (dnevniko) i specifike (izkaze) pak te se osvedočit, da kada su votacioni ni za reč, da se vrime neđe poć gubit, aš onako se zatira sebe i one ki gredu votat ako neprijatelj se bori i predobi.

Dakle mi već ministraciona ne čemo imet, upravljat će našim komunom počeštat Buzetski, a mi smo dušni i imamo pravo pomoć izbrat reprezentante, ki te izbrat počeštada.

Sada se vidi da ni za reč da se neće poć votat nego sada izberimo naše muže ki te najbolje i najpoštenije znat skrabet za komun i branit njegove intese, a ne onakove muže kakovi su bili do sada naši tri ministrotori, onakove muže ki ne gledaju drugo nego špancirat na speže od komunna. Neka gre pregledat svaki pošten komunist one specifike pak čeli moć računat da su se svi oni puti u Trst, Kopar i Buzet sturili samo na korist od komunna i dali ih je bilo onoliko potreba. Morda je za izbrat onakove muže kakvi su bili do sada tri naši ministrotori ki su pomogli i ki pomoru i današnji dan čelat, da gre komun u melora? Ča čete birat onakove muže kim je reko impjegato od junte da na toj mali stvari su to učinili, pak da ča bi bili učinili da bi bili imeli u rukah jednu bogatu kasu. Ne, ne, takove muže ni za hirat.

Dragi komunisti svi ki znate štet hote va komunski ufticj (ured) pak osvedočite se da li je istina ovo ča pišemo, objadite jurnali i specifike i kada budete vidili vašini oči kako su ministrotori amistrirali neče bit potreba da vas ni jedan sili poć votat, čete poć veselo kako na svate, magari ako bi bi vam premilo i kapus sadit.

Ako bi se pak zdigal na noge pogubitelj njegove patrije, da ne gre ni jedan votat za njegov partit, aš ako bi koji pošal bi se za njegovo ime znalo i u Ameriki.

Dakle sada čekajmo da pride oni dan pak čemo poć svi složno storit našu dužnost.

Komunist.

Domaće viesti.

Joj, joj, joj! vavek ta fažol! Krtić mora poć 3 meseci va pržun. Tako glasi odluka c. k. zemaljskoga suda va Trste od 12. julija 1902. Kako je poznato je bil na dan 21. aprila o. l. kažnjen za 3 meseci pržana, s postom i na isplatu troškova i to sve radi one grde uvredi, ke je va svojem blatnem liste zirigal proti g. Podmeniku, ocu obitelji.

On je proti odsudi od jurati učinil rekurz i pisal je va svojoj špudačere da neče

va škuren moreš slobodno tuhtat, ča čes drugi dan — mislet.

Pak moreš i po kamarice šetat. Od zida do zida su po četiri koraki, a nazad pak šest do sedam koraki, ako delaš — kraći.

Za piće je vendar bolje. Tega ti barem ne fali. Tamo va kute stoji vrč. Ako biš rad pit vina, biri, šnapsa, rakije ali makar marsali, samo nagni vrč i v usta će ti teć — voda.

Ča se pak tiče druge potrežbi, tu gaste tebe, da se moreš na svoj moć služiti. Tako moreš nam rahljat postelju, pomest breg, panit i praznit — kibu. Stol i kantridi čistit ni ti potreba, aš ih ni tišljaj imel lasno — storit. Redki su pak ki se daju na lov na čamzi i pauki. Oni ih vole pustit, da njim delaju — kumpaniju pak da se malo i s njimi — poigraju.

Ako biš rad poć malo na sprehod, to ti je slobodno se javit „hoteljeru“, ki ti je tako dobar, da ča on na mesto tebe poć — šetat.

Ale sve jedno moreš poć va stanovito vreme pol uri na dan va kortil, kade ti je pak dopušćeno dičit se i radovat onem crnem zidom, ki su goli, kako da si ih s brit-

poć za to ni minuta va pržun. Rekuril je niš manje nego va Beč na c. k. visoko sudišće. Nego dobil je — kope. C. k. Visoko sudišće zabacilo je odlukom od 18. juna 1902. br. 8255 Krtićev rekurz i potvrdilo odsudu zemaljskoga suda u Trstu, vaveć, da je kazna pravo odmerjena.

Ste čuli mački? To vam je ta vaš prorok. Baram neče moć reć, da su mu to napekli Hrvati, zaš i deca znaju, da su ga odsudili talijanski jurati. Nego ča ča vam sada nalagat. Najzada, njemu je lahko dat vam rog za svedu, zaš i neki mački ste, ne zamerite takovi trubili, da vas je laglje za nos peljat nego kravu za rog. Dunke ča ča vam reć. Ili ča vam dat intendit, da je po nesreće zakusil podastret rekurz, ili da ča još rekurirat ili pak ča mućat kako panj. Moglo bi se dat, da vam i istinu reče i da vam sporuči, kako on „mora poć va pržun zaš da je branil vaše pravice. Da ste vi pametni, biste mu lepo žboknuli, da se pravice ne brane tim, ako se poštenem ljudem kakov je Podmenik zmera tat i trufator.

To mu vi recite, a mi? Mi govorimo ča i vavek: Prst božji!

Imenovanje. Ovi dni je Nj. Preuzvišenost Ministar za bogoštoje i nastavu imenoval velenč. g. dra. Ljudevita Čikovića pravim profesorom za vjerouank na c. k. državnoj gimnaziji u Trstu. Našemu veevrednemu prijatelju naše najsrdačnije čestitka.

Izpitni na školah družbe sv. Cirila i Metoda u Voloskom i Opatiji obavili su se kako je već bilo javljeno va „Narodnem liste“ ponedeljak na 14. o. m.

Mi ki smo prisustvovali svim tim ispitom moremo reć, da su se isti obavili na naše najveće zadovoljstvo. Naša družba mora bit ponosna sa svojimi školami a i roditelji moru bit zadovoljni da im deca onako lepo napreduju. Naši su učitelji učinili svoju dužnost — evala njim!

Istaknut pak moramo posebice gdjicu Mariću Bogović, učiteljicu na družbinj školi u Voloskom. Ona je vaurednim svojim marom i revnošću pokazala koliko i kakov može biti napredak na jednoj školi kad onaj koji uči ima za to pravu volju i ljubav. Mi njoj čestitamo a čestitamo i drugim našim učiteljem postavljajuć im na srce da tako ustraju i u napred. Jer zaludo, govorilo se ča mu drago, škola ostaje ipak glavno polje na kem se najbolje more čelat za očuvanje narodnih svetinja — jezika i narodnosti. To znaju Talijani, za to se oni onako zverski i protivne našim školam, da je krivo, da ih imamo u Istri dosti malo. Nego i ovo malo ča ih imamo gledajmo, da nam budu uzor škole. To ča se postić samo onda, ako budu naši učitelji živeli samo za školu, samo za nju misleli i radili.

Svakomu pravomu učitelju mora da

vum obril. Va pol uri imaš dosta vremena da ih se naveličlaš, onda pak te „kelner“ mlolistivo spameti, da već moreš poć va svojoj kamaricu, za kum ti duša gubi, kako taneka za koprivom.

Vas dan pak ti je dopušćeno gledat kroz poneštru. Da ti pak ne nabudi očajam prevelika svetloba, stavili su na peneštru gustu mrežu od žice. A da te pak ki ne pride po noće kroz poneštru pokrast, zagradili su ju jako dobro s debelimi železi. Ova železa još su dobra i za to, da ne padeš preko poneštri, ako biš se nazri, da čes videt mrvu božjega sunca.

Kada se zasitiš gledat kroz poneštru, moreš se slobodno za promenu zabavljat i po zideh. Ako znaš čitat, to čes nać tamo takovih blagoslovi, za keh još nisu nikad čuli ni popi ni fratri. Da bi samo svakega desetega Bog uslišal morale bi strele pucat barem desetak dan bez prestanka. Da pak Bog usliša svaki stoti od oneh debeljeh blagoslovi, to bi se već bil svet najmanje sto puti prekombičil za svemi suci skupa. Slobodno ti je pak, ako i ti znaš kakov ekstra blagoslov, da ga tamo priuštaš, samo ako najdeš — mesta. Pače to ti je i tvoja sveta dužnost.

bude jedino delo — škola a jedini naslov — učitelj.

Samo takovi učitelji ča bit Istre našoj na pomoć i spas. Javne naše škole imaju na našu sreću lepi broj takovih učitelji. Za njimi ne zasostaju ni učitelji družbe naše. Kao takovih mi ih pozdravljamo i želimo im, da zaslušene pravnike sprovedu va tihem mire va veselju i zadovoljstvu, da moru onda s većom voljom i s frizjimi silami upret u delo, ko ih čeka do jedan mesec i pol.

Učiteljsko društvo za kotar Voloski obdržavati ča izvanrednu skupštinu dne 21. t. m. u kući g. Pušnika u Šapjannah. Tko se želi pridružiti skupnom objedu, valja da to prijavi predsjedniku g. Makaroviću u Jelšane najzadje do 19. t. mj.

Ašešor — Hrvat. Kako je poznato svaka izbojna kurija bira medju se po jedne člana junte. Naši zastupnici za izvanjske občine izabrali su za ašešora iliti člana zemaljskega odbora velenč. g. dra. Dinka Trinajstića odvetnjaka va Pazine. Do sada je na tem meste bil jedan Talijan. Poznajuć dičnega dra. Dinka mi smo uvjereni, da je ta čast zapala čoveka, od kega se imamo nadati samo dobremu. Čestitamo mu od srca a isto tako čestitamo i velenč. g. dra. M. Laginji ki je bil izabran njegovim zamjenikom.

Lepa čast. Naši zastupnici va saboru u Koprnu izabrali su va sednice od 8. o. m. g. Pavla Tomasića trgovca va Opatije članom prizivne komisije za osobnu dohodarinu za kotar Voloski. Njegovim zamjenikom izabran je g. K. Šišćević trgovac iz Crnoga kala — občina Materija. Čestitamo.

Najstariji Veprinčan. Jeletić Tomo p. d. Tončinčić rođen dne 19. decembra 1805., umro je mirno utorak dne 15. tek. julija. Uzorna upravo ljubav i odanost, kojom su ga pazili do zadnjeg časa kei mu Ivana sa mužem Josipom Kerštof, uzdržala je dičnog starca vedra, zadovoljna i vesela. Još pred par mjeseca bi bio „zakantal“ sa kćeri onako po starinsku, da mu se je sva sušćčina čudila. Dičnomu starcu bila lahka domaća zemljica!

Razprava u Cresu. U prošli petak bila je razprava u Cresu na sudu proti 22 mladića naše hrvatske narodnosti, jer da su navallili na creske Talijane koji su se nalazili u jednoj gostinji. Na razprave se obratno dokazalo naime da su Talijani navallili na naše, te sudac je proglasio sve naše osim dvojice nevinima dok Talijani su svi osuđeni na globu ili zatvor.

Naše mladiće zastupao je g. dr. Stanić iz Voloskoga. Ki zna ča još Costantini pustit da Krtić piše da g. dr. Stanić nima pravo braniti na sudu.

Talijansko gospodarstvo. Od trččanskeh Talijani prišal vam je na svetlo jedan lepi — marun. Vi znate svi, da je va Trste na

Ako pak ne znaš čitat, moreš se i drugacije po zideh zabavljat. Tu čes nać svakakovih figuric. Lepeh i grdeh, maleh i velikeh. Ja sam najzadje imel tri. Prva je bila, kade nekakav lopov jaše na magarce, a zada ga mularija poteže za — salo. — Druga je, kade jedan mali čovečac krađe žukvu, a pod njim stoji jedan drugi i mu preti — kolčićem. Treća pak je, kade jednega brkatega hljustinu tuče — s popječkom.

Va hotele „spod ključa“ nimaš se bat da ča te ki pokrast, ale prevarit ni oslepiti! aš onde tat ne krađe, razbojnik ne ubija, krvopija ne guji ljudi, ni oderul ne slepi. Tamo su vam sve sami angjeli — prez rogi. Za to moreš mirno spat, samo ako ti se smilaju — čamzi.

Kako vidite va ovem hotelu ni baš vrag onako crn, kako se misli.

Ako prem je onde tako lepo i dobro, to svaki kada mu pride doba ča poć, tako teško gre, da od silne preši, skoro sam sebe — nutre pozabi. No, sada sada znate, zaš ja tamo tako rad — hodim. (A kako je pak puli Ježovitari va Trate, kamo ča morat poć Krtić? Opazka slagara.)

hiljade i hiljade gladihu iz Italije, ki domaćem ljudem zimlju s pred ust onu sulu kuru hleba, ku bi tamo svojimi žulji mogli zaslužiti.

Za ti gladihu dužna je Italija gradu Trstu za špitalski stroški 443 tisuć krun. Ako se pak na ovu svotu računaju još interese, onda izmaša dug od Italije gradu Trstu ravno 587 tisuć krun. — Oprostite, ako je malo! —

Po dogovore našega i talijanskoga gverna, ti stroški mora poravnat Italija. — Nego da se trččanski Talijani ne zamere blaženju Italije, još ni njim prišla misal da bi gledali te hiljadice krunic od Italije sterat. Bog očuvaj!

I tako se privandrani talijanski gladihu zmukiti leče va Trate, i još domaćem ljudem zimlju i ono malo zaslužbi ča bi je tamo naši.

Vidite, takova su vam ta talijanska gospoda! Vej se ga vrag, da ni takovih maruni još kade po Istri.

Stari Campitelli je zel salamar pak je moral ponedeljak bežat vanka od sabornice. Po zakonu bi va ono vreme, dok je on va kabinete de lettura, moral predsjedat podkapetan. Ale kako je naš premilostivi Cesar imenoval za podkapetana Hrvata g. dra. Stangara, Kampitelli ga ni otel pustit predsjedat nego je prekinul sjednicu

Zaplijenjeno.

Es wird ersucht nicht auszusprechen. Znate kade sam to pročital? Va vagone od železnice, ka pelje va Reku. Ja sam nekeh pital, ča ča te reć, ma mi ni nijedan znal pravo stvar raztumačit. Najzada najde se se jedan, ki mi reče, da ča ono reć, da se ne sme pljuvat. Dobro je, reče drugi, ma mi moremo pljuvat. Ono je napisano samo za Nemci, da nas ne okuže svojim pljuvanjem. Da ne smemo i mi pljuvat bi bili i hrvatski napisali, za to evo — i pljune, kako da je cvanciku vrgal na pod.

Govorimo sada pak malo kako treba. Železnica Südbahn, koliko spada na naše strani ima lepega dobitka i od naših ljudi, pak bi se moglo od nje zahtevat, da malo više ršpeta jezik našega puka kada su njoj već dobri naši groši. Nego tamo je sve kako da smo va Berlinu. Ako pak naš čovek ča fali, al prestupi ki njih propis, to se valje na njega otresaju, kako pas na vrelu kašu i tamo pod nos mu gujtu oni nemski njihli napisu.

Piši me v uho! — Pišite hrvatski, pak ču i ja znat — koliko je ur.

Nino Rožin i žigice družbe sv. Cirila i Metoda za Istru. Nino se je neki dan našal va čude. Nahajal se je pul Mihotić, a kako mu cigar de „šusterkuba“ ni nikako otel goreć, potrošil je sve žigice od talijanske „Legi“. Ča ča, ča neče — šal je on va jednu butigu, da kupi žigice. (Ki mu je dal beći, ter on niš ne dela već vavek planduje. Nedeluta, ter nedeluta!) Inšoma šal je on va butigu i pita čisto po hrvatski: Molim kutijicu žigica! Naš trgovac dal mu je razume se, škatulicu žigica družbe sv. Cirila i Metoda za Istru. — Neću ja tih žigica — što ča meni takove žigice? dajte mi drugih žigica. A trgovac njemu: — Ja, moj dragi, mi ne držimo drugeh ako ne takoveh. Ako vam je pravo zamite ih, ako ne — pustite. Prijatelji, kako prvo.

Sada se je Nino našal mej dva — ogaña. On bi rad ostal ki je, naime tvrdi kalabreški patriot, a opet bi rad zapalit svoju „šusterkubu“. Sada, ako kupi fulminanti od družbe, adio patriotismo! Adio Italia! a opet ako ne zapali svoju „šusterkubu“ ka muka, kolika teškoća! Kako bi on to mogal podnest! I dugo je Nino razbijal

svuju glavu dok wa ni najednput priša sretna misal va glavu. — Dajto mi skatulu fulminanti, rekai je trgovcu. Zatim je iz žepa stegnul jednu praznu skatulu od „Legineh“ žigic i strpal je va nju — žigice družbe sv. Cirila i Metoda za Istru. — Sada š, sada i rekai je na to vas vesel i zapull je svoju „šusterkubu“ i šal vanka z butigi oholo i pemonito, kako da je Menolika potakal. A brišan Nino! Ne vidi on da si je s tim sam podpalil sentencu. Ča su se morda promenile one žigice va talijanskoj skatule? Nian, već su ostale iste, ke su i prej bile.

A tako je i s Ninotom i Puovićem i Ivakom i Lovrinom i svemi temi ljudi, ki bi po site oteli bit Talijani. Z nutri su pravi Hrvati, a z vani se čine Talijani zaš su zavijeni va talijanskoj velade. Ale Talijan govori, da „abito non fa el monaco“ tako isto i naši mački ostanu ono isto ča su, naime pravi mački za svem tem, da je na njih obrasla kalabreška dlaka. A upravo tako je i z onemi žigicami. One to ostaj vavek prave hrvatske žigice makar da ih se zapre va samu tabakeru od starega Campiella. Dapače moremo reć da i od one mali skatuljice ima naša družba jedan mali dobitak. Tante gracie, šior Nino.

Razne viesti.

Srušil se zvonik sv. Marka va Beneceh. Ponedjeljak na 10 ur u jutro srušil se je va Beneceh zvonik sv. Marka. Ta zvonik je bil visok skoro sto metar. Jako je lep pogled bil s njega na daleko i na široko, pak ni čudo, ako je svaki dan hodilo puno ljudi na njegov vrh, da se nagledaju prave lepote. —

I ta zvonik je sada porušen. Strašan je bil štropot, kega je prouzročil sa svojim rušenjem. — Na sruču kod tega ni naštradal ni jedan ljudski život, jer su oblasti na dobu ogradile prostor, na ki se je imel porušit. — Već se je naime od neđelje po grade govorilo, da će se zvonik porušit, ča se je i dogodilo. Uzrok temu govoro, da je jedna široka puč, ku je učinila svoje vreme strel. Usled kasnejeh potresi i strelj ke su na zvonik padale ta se je puč širila i širila sve dokle nisu temelji popustili — i turan se porušil.

I to je prst božji! Venecija je va svoje vreme učinila svetu puno zla, a naš narod v Istri i va Dalmacije je tako gnjavila da se posledice nijjega prokletoga gospodarstva još i sada čute va našeh stranah. Benećani su sve naše zlato i bogatstvo prenegli va svoj grad Beneci, oni su nam posekli sve naše šume i ljude sa naše pejalji sobom kao robove i oni su morali njim služit i delat za njih kako blago. Sigurno je, da je i ta zvonik pomogla sazidat hrvatska ruka i to — pod moraš.

Nego Bog ne plaća svake subote. Venecija je pred 105 let propala i za vavek zgubila svoju slobodu, a sada je propal i njiji zvonik. Prst božji! Razbojnici našega naroda propadaju, dočim se naš puk, naša domovina pomalo dođnaše ale postojano diže i diže. I dizat će se, dokle god zadobije onu slobodu, ka joj po božjem i ljudskem prave pripada.

Strahota va Martiniku. Naši čitatelji znaju za veliku nesreću ka je stigla nesretni otok Martiniku. Ta strahota je bila valje va početke opisana va našem „Narodnem liste“ ale ono ča smo oputa napisali mi, a i druge novine nije ni sena onega ča se je dogodilo. Sada komad prihajaju na videlo stvari skoro nikada ne čujene, grozote, od keh gredu čoveku vajer viasi a koža se sva ježi.

Nego taj događaj ki pokaznje kako je naša zemlja još jako dugo od onega vremena, kada će bit sva akrućena, a po tam i smirena, taj događaj je preveć znamenit i velik, a gja bimo se mi a i naši čitatelji mogli zadovoljit sa samem onem, ča je o njem bilo štampano va našem liste. Mi smo o toj strahoti dobili od jednega našega prijatelja va Martiniku nekoliko listi, va keh nam opisuje nesreću počam od 8. maja dalje. — Mi ćemo ti listi priobćit malo po

malo va našem „Narodnem liste“, danas ćemo pak gledat da našem čitateljem prikazemo u kratko, ča se je zbivalo okolo vulkana Pelee nekoliko vremena prej one vele nesreći. Da čujemo.

Gora Mont Pelee od ko je i prišla sva ta nesreća je za jedno pedeset metar niža od naše Učke. Ta gora je probušena, kroz nju je više puti prihajal dim vanka, a leta 1851. je rigala i oganj, lavu i kamena. Od tega vremena je gora-vulkan mirovala, i činilo se je, da se je za vavek ugasila. Niže od te gore, dole puli mora belil se je grad Saint-Pierre, grad velik kako i Reka. Bogat je to bil grad, pravi trgovački grad, va ki su i naši brodi jako gusto navigovali. Grad je lepo napredoval a stanovnici su njegovi va malo let nakupili svu silu bogatstva. A gora Mont-Pelee njim je bila za zabavu, oni su se često puti penjali na nju i kupali su se va jednom malom jezercu, ko se je učinilo na otvoru nekadašnjega vulkana.

Puli tega su posvema pozabili, da je leta 1851. iz onega otvora u okolo sipal oganj i druge stvari ke ubijaju. Nego ovo leto je Mont-Pelee pokazal da je još živ. Već meseca marča su se videle zgora njega lahke pare — beli vapori — ali reć bi, da za to ni ni jedan puno maril. Ljudi su se zabrinuli komad jedan mesec dan za tim i to prošlega aprila, kada su se na vulkanu počeli javljat crni dimi.

Bilo je to 25. aprila. Va grade i va drugel mesteh okole nesretne gore počelo se govorit o vulkanu. No najvećma se je preplašil neki Guerin bogat čovek, ki je imel niže vulkana na ušću „Bele reki“ puli mora svoju velu fabriku od cukara. Na 28. aprila uspel se je direktor njegove fabriki na vrh gori i na svoje velu čudo videl je, kako se je ono jezercu issušilo, a voda iz njega pretakla va „Belu reku“. Ta voda bila je tepla. Na 2. maja „Bela reka“ je ostala na jedanput prez vodi, ale po njoj se je već valjalo nekoliko blata. Vulkan je dimil — a ukolo je padalo već i nekoliko pepela.

Subotu na 3. maja radnici od fabriki Guerin prestrašeni nisu oteli delati. Popel je padal dugo, čak do grada Fort de France. Ukolo bilo je već palo prilično puno pepela, a krovj kuća od grada Saint Pierre bili su već skoro s njim i pokriveni.

Ponedjeljak na 5. maja u jutro pogibelj je postala još i veća. U noći mjeđeljom i ponedjeljkom se je od gori zvaljala sva sila crnega blata, ko je porušilo zidi okole fabriki Guerin. Na 4 ure u jutro blato je prestalo valjat se z dolu. Na 9 ur i pol bila se je i gora smirila. Ali Guerina ni to primirilo. On je odlučil stavit svoju familiju dugo od pogibelji. I zapovedal je, da bude njegov „yacht“ pripravan za dve ure za polne, kada al ti on začuje silan visrak. Ljudi su vapili: — Gora gre z dolu! gora gre z dolu! Ni hodila gora zdolu, ali se je iz nje valjala uz strahoviti grobot i štropot vela gromada blata. Guerin je bil na meste od kuda je mogal gledat ta strahotu — strahotu i rovinu svoju. Jer ona gromada blata mu je pobrala sina i nevestu i 30 ljudi, ki su svi poginuli. Va blate bilo je steni od 25 tonelati i kada je ta strahota grohнула va more proterala ga za 102 metra vanka.

Strašan je to bil prizor, kada se je more nazad povratilo. Bilo je to kako sudnji dan. 6. maja u jutro va grade Saint Pierre se je na jedanput ugasila letrika i ljudi su svi od straha pobešli na ulicu. Taj dan je palo puno pepela, po kroveh i ulicah bilo ga je već naslagano do 5 centimetri va debljine. Toga dana se je iz vulkana dizal va velu visinu stup dima, a iz cele gori sa svih strana dizali su se nebrotjni dimi. A sve se je to zbivalo uz strasnu buku, kako da stotina kanuna puca negdje u blizini. Toga dneva je Guerin otpuoval iz Saint-Pierre-a i rekai je na polazku nekem svojem prijateljem: „Vaš grad ni već za prebitat va njem. Vam će se dogodit vela nesreća —“

A ta nesreća je pala na nesrećni grad dva dni za tim. O tem i o drugel nesrećah govore listi našega prijatelja iz Martinike.

iz Kine. Kako se zna, tamo je bila segaleta buna i vojaka. Međ drugemi soldati bilo je i našeh. Za to se je Kina obvezala platit našoj države ili statu 14 milijun krun. Od tega to dobit svoj del ranjeni soldati, a za oneh, ki su pali tamo, pak njihova rodbina. Zna se već sada, da je udovica od kapitana Thomassa dobila 400 tisuć krun, prej onega, ča njoj naš premislivostiv cesar dava 1200 krun na leto za odgojenje njijega otroka. Naš konzul pak Rosthoru, ki je va onoj bune sve svoje premoženje zgubil, dobil je 150 tisuć krun.

Radi bimo smat, koliko se pak dava za ranjeni al mrtvi naši soldati.

Kolera na Filipinima. Na Filipinima hara strašna kolera, kojoj je palo žrtvom više tisuća ljudi.

Strašna eksplozija. Iz Pittsburga javljaju, da je u ugjeniku Kambria kod Johnstovna u Pensilvaniji zasuto od eksplozije 600 radnika, od kojih je 300 odmah poginulo.

Prodala sina. U Szatmaru u Ugarskoj dogodio se ovaj žalostni slučaj. Neka žena imenom Kószta razglasila je sasvim formalno, da prodaje svoje sina. I našao se već kupac, koji joj htjede diete odkupiti. A nije ga ni računala skupo, bila je pripravna dati ga za — 6 kruna. Ali u zadnji čas, upravo, kad je pogođa sklopljena, sprječio taj nečovječni čin redar, ta majku pređee na redarstvo. Ondje je izjavila, da je morala prodati sina, jer nema od česa živjeti, pošto je on njezin jedini imetak.

Što radi kraljica. Kad cio svijet radi, naravski da i kraljice ne mogu biti bez posla. Evo čime se bave pojedine kraljice: Engleska vladarica rado fotografira, prije se je vozila na biciklu, sada joj je viša u volji automobil. I njemačka carica ljubi fotografiranje. Ruska carica vrlo lepo slika, dobro glumi i lepo svira. Kraljica Vilma rado jaši i skliše, belgijska ljubi lov, talijanska automobil i piše pjesme; virtemberska kraljica zanima se za ženske pokrete i ljubi razne igre, španjolska voli javne svečanosti, srbska posjeduje rado bolestnike, saska kraljica provodi vrijeme vrišći vjerske obrede, te ustraja škole i sanatorije, Carmen Sylva, rumunjaka vladarica piše pjesme; portugalska dala se na učenje medicinske znanosti, te se brine oko uređenja i reforma bolnica. Bavarska vladarica bavi se također znanostu.

Nova nesreća na Martiniku. Na 9. o. m. od 7 ur i pol na večer pa do pō noći trajala je nova erupcija vulkana Mont Pelee. Iz vulkana se je va zrak dignul crni oblak pun elektriki. Taj strašno crni oblak se je dignul va zrak u spodobi jedne velike volte, po koj su kako po nebu bile rastrešene svetle točke — električne iskre. — Grmavac za grmavcem sledil je sa strahovitom tutnjavinom, ka je prouzročila puno straha. Zrak je bil zagusljiv — sila elektrike izgorila je telefoničke žice u Fort de France i u okolici. U bližnje mjesta Carbet usidriła se engleska znanstvena komisija. Misli se, da su članovi te komisije poginuli u noći od 9. o. m.

Bolest kralja Eduarda VII. gre vavek bolje. Okrunit da će se 9. augusta o. g. Novine a mej njimi „Times“ va prvem rede pišu, da kralj ne boluje od raka i da se puli njega od te bolesti ni pojavil ni najmanji znak.

Grčki kaludjeri kažnjeni. Naši će se čitatelji gjeđat kako je lane va Jerusolime nekoliko grčkih kaludjeri napalo na šneke nemčke franciskane i z metlami ih stuklo. Sada nam javljaju od onde, da je ondošnji tribunal pedespal grčke kaludjere na 4 i 9 meseci zatvora.

Pas dobl medallju. „Monk“ vojnički pas garnizone u Bitche dobl je prvi dni medallju za „zasluge“. To je već drugi medallja ka resi — kolarin tega slavnega pasa. Prvu medallju je va dal bataljun Walderzeov prigodom njegovoga povratka iz Kine. Ta medallja bila je — od Kini. Morda mn bolje pristoji, nego kemu ter kemu od njegovoh gospodari.

Poštenjak Pjerotić zatvoren. To vam je dragi naši čitatelji onaj čovjek, kega je pred nekoliko vremena Krstić hvallil i va

zvezdi koval. A zač ga je hvallil? zaš je ta Pjerotić u nekemi drugemi dalmatinskem Talijani otel na lahki način prit do imanja ko je bilo tuđe, pak mu je škrokal. Vas pošten svet ih je kndil, samo oni ki su njim jednaki su ih hvallili. Zaprt je i doppeljan va Zadar iz Italije, jer je tužen radi pravarstva. Lepeh pajdaši i patriot ima Krstić po svete keh još i sad hvallil. Inšoma drug druga i va crekve nadje.

Kitchener va Londro. Inglezii su neka posebna vrst ljudi. Oni su kako je poznato potrošili milijune i milijune da proclave okrunjenje svojega kralja. I već je bilo sve pripravno i Inglezii su se veselili frajam, ke ih čekaju. Kada najednput od svega tega — niš. A da bi zaš — nego radi jednega kraljevega muzolika ki se je učinil na jednom njegovem — prošćenja pitam — o čim. Inglezii da ponore od jada. Ča zaradi jednega olta, da se moraju prenest sve to fraji? Kako more to bit? I to da se ima dogodit njim — Inglezom, ki su gospodari skoro od pol sveta? To je nečuvano. I oni od jada ča te učinit. Vratil se je ovi dni iz Transvala poznati Kitchener i Inglezii su kako nori za njem vapili po Londro. Oni su se morali nekako sfogat — i sfogali su se.

Riceta Dr. Guli.

Dobro jutro! šior Duttore
Quante novo? nis ne zuns;
Povereto! che dolore,
Ce je tebi sada bas?

Reci Gale, se ne plani,
Svom Dohturu mozes reć
Cosa hai i ce te strasi,
I cut neces boli več.

Tuzan, alab i oci blede
Neb' hotel da ti je ce,
Dal colore mal se crede,
Un riscalo forte ce.

Ja sam Dohtor Bonadose,
Ti to capis, che vol dir:
S malo rici molta cose,
Poe 'a poco far capir.

Se tu senti nala festa
Che se canta slavo qui,
Sofri tu calor di testa?
Ti in avanti fa cusi:

Pusti svakog neka treska
Batti duro! saldo la!
Povrh glave aqua fresca,
E la freve passara.

Evo tebi ovaj znamen:
Ne delas ti kako gre,
Čes se kajat: Amen, amen
Mea culpa i moj greh.

Dottore Bonadose.

Zahvala.

Za mnoge dokaze sućeti porodom smrti i pogreba naše nenabornave supruge odnožno majke

Marije Blagar

izražujemo najlakreniju zahvala svoj rodbini, prijateljem i znancem.

Osobito pako zahvaljujemo gosp. svećenikom toli domaćim koli veleč. gosp. Josipa Petranku kapelanu u Bukavcu, gosp. učiteljem, Poljancom i Bukavčanom, ter napokon svim onim mnogobrojnim pratincem dragom nam pokojno k vječnomu počitku.

Veprinae, 18. julya 1902.

Mato Blagar, Ivan Blagar,
suprug. sin, za sebe i u ime braće.

Oglas.

Priobćuje se ovime svim posloдавcem i radnikom, da pođplana je u odborakoj sjednici od 29. julya t. g. imenovala jednicom ove blagajne za Opštiju, gospodina **Dr. Josipa Zamara**, koji će ordinirat od 15. julya unaprijed za članove ove blagajne u Vilma Tomašić u Opštiji.

u Voloskom, dne 1. julya 1902.

Ravnateljstvo kot. bolest. blagajne

P. n. občinstvo!

Podpisani javlja, da je počam od 1. julija o. g. preuzel sam vodjenje svoje

mesarne

u Voloskom - Skradin

pošto je dosadašnji poslovodja gosp. Ivan Večerina odstupio od uprave iste mesarne.

Preporučujeti se slavnemu občinstvu najtoplje, obetajem da ću nastojati, da u svom zadovoljnim zahtjevnima sl. občinstva.

Volosko, 1. julija 1902.

S odličnim štovanjem

Rafael Kundić.

Dr. L. Roheim
posjednik sanatorijuma,
specijalista za tajne bolesti, ordinira svaki dan od 10-12 pr. p. za gospođu, a od 3-5 p. p. za gospođu na Rijeci, vicolo Germania br. 3. I. kat. Nad ljekarom D. Accurti.

Najbolji se lijekovi dobiju

u Ljekarni „al Redentore“

(„k Spasitelju“)

na Rijeci kraj velike crkve a osobito se traže, od samih trava načinjeni te i najkorisniji za zdravlje čovjeka:

Kapi „Spasitelja“ najbolje su sredstvo za održati si zdravlje do visoke starosti njihovom redovitim uporabom; er liječe nevjest, odstranjuju diktanje u silama, ublažuju reumatizam, očišćuju krv i okrijepljuju želudac, koji je često izvor mnogim bolestim. Izvratno su s tim sredstvo ove čudotvorne kapi „Spasitelja“ proti svakoj žaludacnoj boli, tjeraju nađavanje i vjetrove, odstranjuju šgaravica u grlu, s tim gresnicu te grižu u trbahu i ojevima. Redovitim njihovom uporabom pridružuju redovitu probavu, a tim zapređuju mnogo bolesti. — Jedna botica 20 novč.

Pejađane kapi na matericu okrijepljuju sa pet kapi na komadiću cukru matericu, krijepe tjelo od slabijem i mudeža glave. Jedna botica 25 novč., a nadomješćuju sve do čada kapljice, što ih ženo rabe za slabost i matericu.

Bilinski sok proti kašlju. Ne nadrikljivo i najjegurnije liječi prehladu u prsima, kašalj, promaklost u grlu. Tko boluje na prsim bolestima neka rabi samo ovaj „bilinski sok“ to će ga pohvaliti sjegurno, kao što svjedoci toliko stotina pohvala, koje su mi poslali upotrebljujući ga. Treba paziti na zaštitni znak „dika Spasitelja“, što se nalazi na svakoj botici ovih lijekova; a dobije se jedino u Ljekarni podpisanoj kamo molim i naručiti.

Naruži li tko više botica dobije popust!

HINKO BABIĆ,
Ljekarnik

Rijeka (Fiume) kraj velike crkve.

Višekrat odlikovana u Višekrat odlikovana.

Najstarija i najveća

Tvornica peći i zemljenih stvari

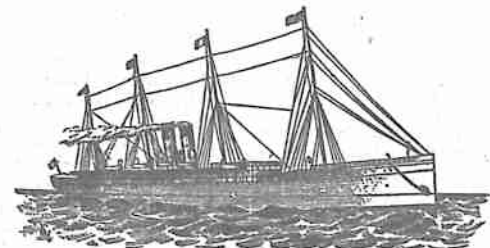
Augusta Dreise

u Ljubljani.

Bogato skladište zemljenih peći i štednika.

Peći u najnovijim bojama i oblicima, izvrstno izvedene prodaju se po najnižim cijenama od 14 kruna dalje.

Kod većih naručba do 20%, popusta. — Osvetel šljiva se na zahtjev gratis i franko.

Rieka — Amerika

Medjunarodna putna poslovica

L. Mašek i drug na Rieci

odprema putnike iz Rieke u Ameriku sa najbrzim parobrodima svakog petka i ponedjeljka.

Upute daje bezplatno i brzo

L. Mašek i drug

Via Riva ugao Via Lido.

Putnici, koji putuju u Ameriku nije nužno da znadu čitati i pisati

Sjećajte se

Družbe sv. Cirila i Metoda za Istru.

Svoj k svomu!

Vinko Grgurina Ivanov

Jušići br. 72

prodaje u svojem dućanu u Jušićih br. 72 svake vrsti robe kao jestvine, odijela muška i za djecu, svake vrsti rubaca, čarapa, i svake vrsti robe za kućnu potrebu; železnu robu, razne vrsti porcelana, Roman- i Portland-cement, sumpor i garantirano dobru modru galicu (vitriol), crvenu sol za blago (marvu) od 5 kgl. dalje. (7)

Sve uz um jerene cijene!

Svoj k svomu!

Tiskara

V. Tomičić i dr. u Opatiji preporuča slavnemu občinstvu svoje bogato skladište najfinijih i najmodernijih posjetnica, omotah, i drugih tiskanicah uz vrlo umjerene cijene.

Prvi zavod za pogrebe

u Opatiji

preporuča se svime što se odnosi na uredjenje odra, mrtvačke sobe i pogreba te skladištem u kome će sl. občinstvo naći veliki izbor

Mrtvačkih liosova (kasela) i križeva.

Cijene su koliko za priredbu pogreba, toliko i za liosove vrlo umjerene.

Odnosne prijave i naručbe prima

Fran Doberlet
Opatija. — Kuća Ertl.

Posujilnica u Voloskom

registrana zadruga na ograničeno jamčenje.

Prima novac na štednju od svakoga, te plaća od istoga 4 1/2% kamata, čisto bez ikakvog odbitka. Rentni porez na uložke plaća posujilnica sama.

Vrađa na štednju uložene iznose bez odgovjedi, pridržaje si ipak u osobitih slučajevih, pravo otkaza u smislu § 8 društvenoga statuta.

Zajmovo (posuđe) daje samo zadrugarom, i to na hipoteku ili na mjernica i zadužnica uz garanciju.

Uredovni sati: svaki dan izim nedelje i blagdane od 9-12 sati pp. i od 3-6 sati posle podne; u nedelju i blagdane od 9-12 pp.

Društvena pisarna i blagajna nalazi se za sada u odyjetničkoj pisarni Dra. Janječića u Voloskom.

Publike informacije dobivaju se u pisarni Dra. K. Janječića i Dra. A. Stangera u Voloskom.

Novčani promet u god. 1901 iznašao je K 1161.044.39 — Garancija iznešala je K 133.760.—. — Uloženo je bilo u posujilnici god. 1901 K 575.486.26.

Ravnateljstvo.